

Marijke van den Elsen

Auteur van Gek van jou!

Pretty Perfect

verwaand,
verliefd,
verraden, verrast...

Romantisch, charmant en vol humor

PRETTY PERFECT

Van deze auteur is eerder verschenen:

Gek van jou!
Leuk voor één nacht

Lees van uitgeverij Zomer & Keuning
ook de chicklitromans van

Iris Boter

Mariëlle Bovenkamp

Jolanda Hazelhoff

Gillian King

Petra Kruijt

Els Ruiters

Rianne Verwoert

of check www.nederlandsechicklit.nl voor de nieuwste titels!

Marijke van den Elsen

Pretty Perfect

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 616 6

NUR 301

Omslagontwerp: Julie Bergen

Omslagfoto: Henry Arden, Getty Images

© 2011 Uitgeverij Zomer & Keuning, Utrecht

www.nederlandsechicklit.nl

www.marijkevandenelsen.nl

Alle rechten voorbehouden

1

Wat een enorme... Ik druk mijn nagels zo hard in mijn handpalm dat het pijn doet. Ik moet rustig blijven, geen scène maken. Glimlach en doe alsof je alles onder controle hebt. Ik zie Karels mond open en dicht gaan, maar er komt niets binnen. Ik ben ontslagen. Het kan gewoon niet. Het is absurd. Ik werk me elke dag kapot en dit is mijn dank? Hoe kunnen ze dit doen? Karels mond blijft dicht. Hij kijkt me afwachtend aan. Alsof ik een film kijk waarvan beeld en geluid niet synchroon lopen, komt nu pas binnen wat hij zojuist gezegd heeft. ‘Prima, ik wil je best nog een tweede kans geven, maar je opvolger is er al en hij begint morgen. Ik laat het aan jullie over hoe jullie de taken gaan verdelen. Oké?’

Rustig blijven nu, alles komt goed. Ik schraap mijn keel. ‘Maak je geen zorgen, ik zal het regelen.’ Ik ga staan en recht mijn schouders.

Karel richt zich weer op zijn computer, daardoor ziet hij gelukkig niet mijn armzalige poging om te glimlachen.

Ik loop naar de deur en voel langzaam een kramp opkomen in mijn buik. Zorgvuldig sluit ik de deur achter me, zodat hij bijna geluidloos in het slot glijdt. Ik strijk met mijn hand door mijn haar en maak het knoopje van mijn colbert los. De pijn in mijn buik blijft. Ik heb het gevoel dat ik geen adem kan halen. In de lift wil ik op de acht drukken, maar als vanzelf

gaat mijn hand verder naar beneden, naar de knop die net iets groter is dan de andere, met een grote, rode B erop. Eenmaal buiten haal ik heel diep adem. Ik loop met grote passen naar het park hier vlakbij, waar in de lunchpauze veel collega's een frisse neus halen. Het is maandagochtend elf uur en dus is het rustig. Een mager zonnetje doet zijn best om de nevels van de vorige nacht te verdrijven. Snel ga ik op mijn favoriete bankje zitten, met uitzicht over de stad.

Ik pak het aantekeningenschrift en de pen die ik gelukkig nog steeds in mijn handen heb geklemd. Als ik uitadem, zie ik kleine wolkjes. Ik houd mezelf voor dat ik een colbertje aanheb en dat ik het dus niet echt koud kan hebben. Ik maak een snelle schets van de gebouwen die ik voor me zie. Langzaam wordt mijn ademhaling rustiger. De contouren van een plan worden steeds duidelijker.

Ik blader naar een nieuwe, lege pagina en begin te schrijven. Eerst mijn doelen voor de lange termijn, daarna komen de kortetermijnplannen en tot slot bedenk ik enkele acties die ervoor moeten zorgen dat ik de gestelde doelen ga halen. Ik heb zo snel geschreven dat ik kramp in mijn hand heb. Ik lees nog niet wat ik op papier gekrabbeld heb. Dat komt later. Vanavond, na het eten. Dan heb ik weer een frisse blik. Ik kijk op mijn horloge: ik zit hier al een halfuur. Ik moet weer terug naar mijn afdeling. Ik sta op en kan nu niet meer ontkennen dat ik het vreselijk koud heb. Snel loop ik terug naar kantoor.

*

Ik kom thuis in een warm, maar leeg huis. Luke zou toch koken vandaag? Ik leg mijn sleutels in het mandje dat ik speciaal voor dat doel op het kastje in de gang gezet heb. Ik drapeer mijn jas over een kleeerhanger van de kapstok, loop door naar de woonkamer en kijk of er nog een bericht op het antwoordapparaat staat. Vervolgens check ik mijn BlackBerry. Berichten genoeg, maar niet van Luke. Hij zal wel een vergadering hebben die uitloopt. Ik ga naar boven, trek een oude

spijkerbroek en trui aan en ga daarna weer naar beneden om te kijken of ik nog iets kan opwarmen. In de koelkast vind ik niets dat voor avondmaaltijd kan doorgaan. Ik zucht. Het is halfacht en ik heb honger. Wie weet hoelang het nog duurt voordat Luke hier is.

Ik besluit dat ik maar gewoon een warme hap laat bezorgen. Er is hier vlakbij een heel goede traiteur die het geen probleem vindt om het even langs te brengen. Terwijl ik wacht, valt het me op dat de hulp de gootsteen niet goed heeft schoongemaakt. Uit het gootsteenkastje pak ik een emmer en een paar rubberen handschoenen. Snel maak ik een sopje en ik begin te boenen. Ik vermoed dat de badkamer ook met de Franse slag is gedaan en dus ga ik daar ook met een doekje doorheen. Eigenlijk is het belachelijk dat ik dit doe. Daar betaal ik toch iemand voor? Ik weet dat ik dat gewoon een keer tegen haar moet zeggen, maar op de een of andere manier komt het er nooit van. Ik zie haar bijna niet en als ik haar een keer spreek, heb ik geen zin om het er met haar over te hebben. Bovendien is haar Nederlands beperkt en het allemaal op een briefje schrijven vind ik wat onpersoonlijk. Ik heb genoeg managementcursussen gedaan om te weten dat je feedback het best in een gesprek kunt geven.

Ik wil juist naar de woonkamer lopen wanneer de deurbel gaat. Dat zal mijn eten zijn.

Zodra ik betaald heb, loop ik met een goed gevulde plastic tas naar de keuken. Ik heb nu echt honger. Ik zet de schoonmaakspullen weer op de juiste plek in het gootsteenkastje. Een lekkere geur komt omhoog als ik de dekseltjes van de aluminium schaaltes haal. Ik schep alles op een bord, pak het bestek uit de la en ga dan aan de keukentafel zitten. Terwijl ik eet, neem ik mijn aantekeningen van vanochtend nog een keer door.

Na het eten ruim ik alles op. Ik pak mijn laptop en ga weer aan tafel zitten. Ik heb me net geïnstalleerd wanneer de telefoon gaat.

'Bloody hell.'

Dat is Luke.

'Ik wilde je nog bellen. Mijn meeting hier is vreselijk uitgelopen en nu gaan we met z'n allen nog een hapje eten. Dat vind je toch niet erg?'

'Nee hoor, prima. Kom je vanavond nog hiernaartoe?'

Het geroezemoes aan de andere kant van de lijn zwelt aan. Ik hoor nog net zijn 'Dag, schatje' en hoop dat hij het tegen mij heeft. De verbinding is verbroken. Twijfelend kijk ik naar mijn laptop. Zal ik nog even wat doen? Er is zo veel gebeurd vandaag, dat had ik graag met Luke besproken. Resoluut klap ik mijn laptop dicht en ik loop naar de studeerkamer, waar ook mijn schildersezel staat. Ik kijk naar het doek waar ik mee bezig ben. Het is bijna klaar en ik hoop dat ik het vanavond af kan maken.

Painting by numbers, noemt Luke mijn schilderijen gek-scherend. Hij is erg trots op zijn Britse achtergrond, of liever gezegd zijn *roots*. Hij gebruikt zo veel mogelijk Engelse uitdrukkingen, waarvan *bloody hell* zijn absolute favoriet is. Hij vertelt iedereen die het horen wil dat hij mogelijk van adel is. In een donkergruis verleden dan.

Ik kijk nogmaals naar het schilderij. Misschien heeft hij wel een beetje gelijk. Ik schilder dan geen honden, paarden of een besneeuwd landschap met hertjes, maar wel een fruitschaal die ik speciaal voor dat doel daar neergezet heb. Het zou zo een pakket kunnen zijn uit een van de betere hobbywinkels. Ik heb nou eenmaal oog voor detail. Altijd al gehad.

Ik doe mijn haar in een knotje, trek mijn overal aan en schuif de latex handschoenen over mijn handen. Voorzichtig doe ik verschillende kleuren verf in het daarvoor bedoelde plastic schaalje. Ik pak een penseel uit het water en droog hem goed af. Voordat mijn penseel het doek raakt, kijk ik nog eens heel goed naar het fruit.

Klaar. Het is nog niet perfect, maar mijn hoofd is wel heerlijk leeg. Rustig ruim ik alles op. Ik spoel mijn kwasten uit, maak

de plastic bakjes schoon en gooi de handschoenen in de afvalbak. Ik ontdoe me van mijn overal en kijk op mijn horloge. Is het al zo laat? Zou Luke nog komen?

Ik ben te moe om op hem te wachten en ga naar bed.

*

Ik bekijk hem nog eens goed. Hij is niet bepaald het prototype manager. Zijn iets te lange haar staat alle kanten op en zijn spijkerbroek is dringend aan vervanging toe. Hip is het eerste wat in me opkomt, eerder iets voor een reclamebureau, maar niet voor het suffe administratieve zootje dat hier zit. Ik strijk met mijn hand over mijn zwarte broekpak en voel me heel erg keurig. Ik maak het knoopje van mijn colbert los en probeer te glimlachen. 'Zo, dus jij bent Vincent?'

'Inderdaad.' Hij kijkt om zich heen. 'Wat zullen we doen?'

'Wat bedoel je?' Ik begrijp precies wat hij bedoelt, maar zo gemakkelijk gaat dat niet.

'We zullen toch afspraken moeten maken?'

'Natuurlijk. Zolang het nog niet duidelijk is wie het nieuwe afdelingshoofd wordt, blijft dit mijn kantoor.' Ik ga nadrukkelijk achter mijn bureau zitten.

'Dit kantoor is ruim genoeg voor twee bureaus. Dat komt wel goed. Maar het lijkt me handig als we een soort van werkverdeling maken.'

'Natuurlijk.' Ik rommel wat in mijn papieren. 'Regel jij dat tweede bureau? Dit is al helemaal op mij afgesteld.'

'Prima. Nou, wat die afspraken betreft.'

'Tot die tijd heb ik nog wel een bureau voor je op de afdeling.'

'Dat zal niet nodig zijn. Ik bel zometeen de facilitaire dienst wel.' Hij maakt een achteloos handgebaar, alsof het allemaal al geregeld is. 'Zullen we gaan zitten?' Hij wijst naar de vergadertafel in de hoek van mijn kantoor. 'Dan kunnen we elkaar wat beter leren kennen.'

Ik lach stiekem in mezelf. Hij weet nog niet dat onze faci-

litair dienst niet vooruit te branden is. Tegen de tijd dat hier een nieuw bureau staat, zijn we zeker drie maanden verder. Ik wijs naar een stoel tegenover mijn bureau. ‘Pak die maar. Volgens mij hoeft het niet al te lang te duren.’

Ik zie hem fronsen terwijl hij gaat zitten. ‘Wil jij beginnen?’

‘Begin jij maar.’ Wat voor zin heeft het om te vertellen wie ik ben? Hij is toch maar in één ding geïnteresseerd en dat is mijn baan. Ik krabbel met mijn pen bloemetjes in mijn aantekeningenschrift. Voor de zoveelste keer hoor ik Karel vertellen over het nieuwe beleid en wat voor consequenties dat voor mij heeft. Mijn afdeling, waar ik zo hard voor heb gewerkt, dreigt nu te worden overgenomen door die clown tegenover mij. De pijn die ik gisteren voelde, is al wat minder. Ik heb mijn plan en ik heb mijn actielijstjes. Het gaat helemaal goedkomen.

‘Zo, en nu jij.’

Ik ga rechtop zitten. Wat heeft hij allemaal verteld? ‘Nou ik, eh...’ Ik kijk op mijn horloge. ‘Is het al zo laat? Ik moet rennen, vergadering, sorry.’ Ik pak mijn aantekeningenschrift, pen en BlackBerry. ‘Ik zie je straks wel weer.’

‘Wat vertellen we nu aan de medewerkers?’ vraagt hij nog.

‘Dat komt wel,’ zeg ik, en weg ben ik. Op de gang ga ik weer wat rustiger lopen. Ik wil niet als eerste in de vergaderzaal aankomen. Eenmaal op de juiste verdieping duik ik een toilet in en check ik mijn spiegelbeeld. Ik ga even met mijn handen door mijn haar en wil wat gloss opdoen. Dat gaat niet lukken, ik heb mijn tas niet meegenomen. Dat krijg je ervan als je overhaast wegrent. Balen, maar niets aan te doen. Ik controleer of er niets tussen mijn tanden zit en loop verder. Net voordat ik er ben, versnel ik mijn pas zodat ik in het juiste tempo de zaal binnenmarcheer. Gelukkig, ik ben niet de eerste en niet de laatste. Mijn timing is weer eens perfect.

*

‘Daar ben je weer. Het lijkt me goed dat ik mezelf voorstel aan de medewerkers.’

Ik zucht. ‘Prima.’ Ik ben net terug van mijn vergadering en had gehoopt wat tijd te hebben om de belangrijkste punten op papier te zetten.

‘Wil jij me nog introduceren?’ vraagt hij.

‘Als je dat graag wilt.’

Achter elkaar lopen we ons kantoor uit, ik voorop. ‘Jongens, mag ik even jullie aandacht? Dit is Vincent. We zullen een tijdje samen deze afdeling leiden. De afdeling is gegroeid, dus dan zijn extra handjes altijd welkom. Vincent, zou je iets over jezelf willen vertellen?’

Hij lijkt niet onder de indruk van mijn kleine leugen om bestwil. Hij gaat op een hoek van een leeg bureau zitten en neemt de tijd om de groep in zich op te nemen. Zodra hij het woord neemt, is iedereen stil. Ze kijken hem achterdochtig aan. ‘Ik zal het kort houden. Ik ben Vincent. Ik ben nieuw binnen dit bedrijf en erg enthousiast om hier aan de slag te gaan.’

Het valt me op dat hoe langer hij aan het woord is, hoe meer de mensen om hem heen zich lijken te ontspannen. Alsof ze gehypnotiseerd worden door zijn ogen. Hij heeft inderdaad mooie ogen. Wat voor kleur zou dat zijn als ik het zou moeten schilderen? Blauw? Grijs? Meer iets ertussenin. Ik probeer me weer te concentreren op wat Vincent vertelt.

‘Hiervoor heb ik bij verschillende andere bedrijven gewerkt, voornamelijk in de consultancy. Deze baan is voor mij de eerste in de rol van leidinggevende, maar wat mij betreft is het allemaal mensenwerk en in dat opzicht dus ook weer niet zo heel anders. Ik kijk ernaar uit om jullie wat beter te leren kennen. De taakverdeling is nog niet helemaal duidelijk, daar moeten Eva en ik het nog over hebben, maar ik verwacht dat ik wat meer de HRM-taken op me ga nemen.’

Ik voel mezelf verstrakken, maar probeer niet te laten merken dat ik deze uitspraak erg boud vind. Daar hebben we het nog helemaal niet over gehad. Er valt een stilte en ik begrijp

dat ik weer aan de beurt ben. ‘Zijn er nog vragen?’ Niemand steekt zijn hand op. ‘Prima.’ Ik draai me om en loop weer naar mijn kantoor. Zodra de deur achter ons dicht zit, vraag ik: ‘De HRM-taken?’ Ik zet mijn handen in mijn zij en kijk hem aan.

‘Houd je die liever bij jezelf?’ vraagt hij, en ik kan aan de blik in zijn ogen zien dat hij me uitdaagt.

Ik houd mijn kaken stijf op elkaar. Ik vind niet alle onderdelen van het HRM-gebeuren leuk, maar ik heb ook geen zin om een veredelde boekhouder te worden die zich alleen nog maar met budgetten bezighoudt.

‘Heb je dan nu even tijd om te bespreken wie wat doet,’ vraagt Vincent, ‘of heb je nog meer vergaderingen?’

‘Natuurlijk zit mijn agenda vol, maar nu moet wel lukken.’

‘Ik heb honger. Zullen we het bespreken onder het genot van een lekker broodje? Ik weet nog wel een goede tent hier in de stad.’

‘Ik heb helaas maar een minuut of twintig.’ Lekkere broodjes eten met de concurrent lijkt mij geen goed idee.

Hij haalt zijn schouders op en gaat aan de vergadertafel zitten.

Ik neem tegenover hem plaats. ‘Wat wil je weten?’ vraag ik.

‘Niets bijzonders. Misschien iets over je studie, achtergrond, verliefd, verloofd, getrouwd en meer van dat soort dingen.’

Bijna zeg ik dat ik toch ook niets van hem weet. Snel bijt ik op mijn lip. Hij heeft me vanochtend een heel verhaal verteld, ik heb alleen niet goed opgelet. ‘Als je het echt wilt weten: ik heb inderdaad gestudeerd en ik woon niet samen, maar heb wel een vriend. Zo, genoeg over mij. De taken.’ Ik sla mijn aantekeningenschrift open bij een lege pagina.

Hij kijkt me aan zonder iets te zeggen. Het lijkt wel of hij moet lachen, maar zich inhoudt. Dan zegt hij: ‘Oké, de taken.’

We komen overeen dat hij de beoordelingsgesprekken doet en de budgetoverzichten. Ik hou me bezig met het verdelen van de taken en het meer analytische gedeelte. Tot mijn ver-

bazing bekent hij dat hij helemaal niets met cijfers heeft. Komt dat even goed uit. Karel is dol op mijn budgetoverzichten. Die zal hij nog gaan missen. Ik krijg steeds meer het gevoel dat alles goed gaat komen.

*

's Middags, na het zoveelste overleg, kom ik terug op mijn kantoor. Ik zie tot mijn verbazing dat er een bureau is bijgeplaatst. Zodra Vincent me hoort, draait hij zich half om en leunt hij met zijn armen in zijn nek naar achteren. 'Verbaasd?'

'Eh, ja, ik bedoel, nee, hoezo? Waarom zou ik verbaasd zijn?'

'Mijn bureau is al gearriveerd.'

'Dat zie ik. Erg fijn voor je.' Ik ga achter mijn bureau zitten en vraag me af hoe hij dat geflikt heeft.

Zonder dat ik het vraag, licht hij het toe. 'Lara, van de servicedesk, was zo vriendelijk om langs te komen. Een bureau bestellen is namelijk heel ingewikkeld, maar een vrij bureau van de afdeling naar dit kantoor tillen is een fluitje van een cent. Daar was Lara het volledig mee eens en dus heeft ze vandaag nog een paar mannen van facilitair geregeld. Ze hebben gelijk mijn telefoon aangesloten. Dus voilà, ik ben helemaal gesetteld.'

Lara is een achterbaks rotmens. Hij heeft vast zijn mannelijke charmes in de strijd gegooid. Erg onprofessioneel. Ik zit nog steeds te wachten op een whiteboard. Ik heb maanden geleden al de formulieren ingevuld. Misschien moet ik het een keer bij haar mannelijke collega proberen. Een keer lief lachen of zo.

'Waar zit je aan te denken?' Vincent verstoort ruw mijn overpeinzingen.

'Dat ik er erg aan zal moeten wennen om steeds gestoord te worden wanneer ik me probeer te concentreren.'

'Zit je ergens mee? Misschien kan ik je helpen. Dat is weer een voordeel van het delen van een kantoor.'

‘Niet nodig, ik los graag mijn eigen problemen op.’
Probeert hij me nu uit te horen? Ik toets mijn wachtwoord in en wil weer aan de slag gaan.

‘Wat voor problemen?’

‘Dat gaat je niets aan.’

‘Natuurlijk wel. We zijn nu één team, we moeten samenwerken.’

Ik kijk hem even goed aan. Hij weet toch dat we concurrenten zijn? Probeert hij me in te palmen om me daarna genadeloos af te slachten?

‘Ben je altijd zo wantrouwend?’ vraagt hij.

Ik trek mijn wenkbrauwen op. Kan hij gedachten lezen?

‘Mensenkennis. En volgens mij zat ik wel goed. Je vertrouwt me niet, hè?’

Wat moet ik hierop zeggen? Moet ik het ontkennen? Het spelletje meespelen? Ik zal duidelijk maken dat ik hem doorheb en ik zal hem meteen laten zien hoe integer ik ben. ‘Luister, we weten allebei wat onze positie is. Laten we nu niet doen alsof we vriendjes moeten worden. Ik wil hier straks nog steeds een bureau hebben en jij waarschijnlijk ook, dus nee, je hoeft me niet te helpen. Tenzij je nu bedenkt dat je een andere functie ambieert, dat zou mij enorm helpen. Zo niet, laat me dan met rust. Dan zal ik jou ook je rust gunnen.’ Boos zie ik hoe hij een gaap onderdrukt. ‘Ik zie dat je het nodig hebt.’

‘Sorry, het is een beetje laat geworden gisteravond.’

Ik ga er niet op in. Ik hoef helemaal niet te weten wat hij gisteravond heeft uitgespookt. Mijn mensenkennis zegt dat het iets met een vrouw te maken heeft. Ik richt me weer op mijn computer. Ik voel dat hij nog steeds naar me kijkt en dwing mezelf er geen aandacht aan te schenken. Hij zucht en richt zich dan ook op zijn computer.

Eva is een ware carriëretijger en een superperfectioniste. Logisch dus, dat ze het niet pikt als haar baas haar vertelt dat ze ontslagen is. En dat haar opvolger al klaarstaat! Ze krijgt een laatste kans om zichzelf te bewijzen tegenover deze Vincent, die net zo bevlogen is als zij.

Door het gedoe op haar werk staat Eva's leven al behoorlijk op z'n kop, maar daar blijft het niet bij. Haar vriend maakt het uit omdat hij een ander heeft en haar veeleisende moeder wordt ziek. Net als Eva denkt dat ze haar portie wel gehad heeft, krijgt haar zus een relatie met Vincent. Nu loopt hij haar niet alleen op kantoor in de weg, maar ook privé. Eva raakt de kluts kwijt en begint wat met de tien jaar jongere Rick, die op haar afdeling werkt. Niet erg handig: ze komt in nogal wat gênante situaties terecht door haar irrationele gedrag. De kans dat zij haar baan weet te behouden, lijkt steeds kleiner te worden.

Marijke van den Elsen heeft met haar twee eerdere chicklits *Gek van jou!* en *Leuk voor één nacht* bewezen dat zij over een rijke fantasie beschikt en dat ze onvoorspelbare verhaallijnen kan uitzetten. Ook dit boek blijft tot de laatste pagina spannend.

Chicklit.nl over *Gek van jou!*: Marijke van den Elsen is hard op weg om een succesvolle chicklitauteur te worden. Ga zo door!

NUR 301

Zomer & Keuning

www.nederlandsechicklit.nl